

Putyin nagymester nyugati csapdája

A cikket, amelyet honlapunk szerkesztősége ajánl az olvasók figyelmébe, a szakújságírók e-mailen küldözgetik egymásnak: „Olvastad? Nem? Mondj véleményt te is! Szerintem, szuper!” A rengeteg tovább-posztolás okán utóbb nagyon nehéz lett megállapítani, hogy ki az eredeti szerző. De ez egy túlságosan is jó írás! Ezért is volt az, hogy a keresés addig folytatódott, amíg az eredményre nem vezetett: a szerző – DMITRIJ KALINYICSENKO.

Nyugaton Putyint hagyományosan azért szokták kárhoz tati, hogy a KGB-nél szolgált. Ezért ez egy kíméletlen, erkölcsstelen, stb. ember. Putyint mindenféleképpen meg szokás vádolni. Ám soha, senki sem vádolta Putyint azzal, hogy nincs esze. Bármivel is vádolják azonban ezt az embert, az csak megvilágítja a gyors, analitikus gondolkodásra való, illetve azt a képességét, hogy egy szempillantás alatt képes legyen meghozni világos, megfontolt politikai és gazdasági természetű döntéseket.

A nyugati sajtó nem ritkán egy olyan nagymesterhez hasonlítja Putyin eme képességeit, aki képes nyilvánosan is vilámpartiban szimultán játszani, egyszerre több sakkasztalán. Ha megfigyeljük azokat a legutóbbi fejleményeket, amelyek az amerikai és a nyugati gazdasági életben mentek végbe, akkor elmondhatjuk: Putyin személyisége eme szegmensnek értékelésekor a nyugati sajtónak abszolút igaza van.

Dacára a Fox News és a CNN stílusában előadott számtalan győzelmi jelentésnek, a Nyugat gazdasága, élén az amerikaival, mostanra Putyin csapdája esett. És hogy miként lehetne szabadulni ebből a csapdából, azt Nyugaton senki sem látja: senki sem találja a kiutat. És minél inkább igyekszik a Nyugat kivergődni ebből a csapdából, helyzete annál inkább egyre reménytelenebbé válik.

De hát miben is áll a lényege annak a kétségkívül tragikus helyzetnek, amiben a Nyugat, az USA találta magát? És miért hallgat, hallgatnak erről, mint valami főbenjáró hadititokról, az egész nyugati sajtó, a vezető nyugati közgazdászok? Nos, hát, tegyünk egy kísérletet arra, hogy az éppen most végbemenő gazdasági események lényegére rájövünk – méghozzá úgy, hogy ennek során lehetőleg minél jobban elvonatkoztatjuk önmagunkat a morál, az erkölcsiség, a geopolitika tárgyalásának legapróbb összefüggéseitől is.

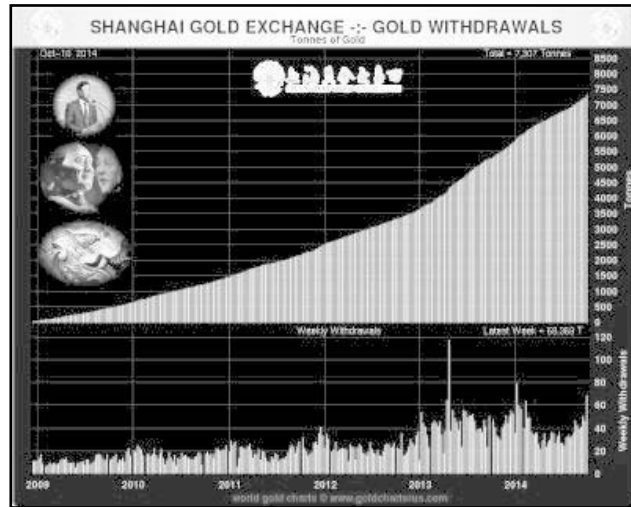
Nos, hát, miután a Nyugat, élén az Egyesült Államokkal tudatára ébredt ukrainai kudarcának, azt a célt tűzték ki maguknak, hogy – az orosz költségvetés bevételi forrásai szempontjából is fontos exportbevételeinek, az orosz valuta- és aranytartalékok alapvető forrásának, a kőolaj, és következésképpen a földgáz árának a leszorításával – megsemmisítsék az orosz gazdaságot. Itt meg kell jegyeznünk, hogy a Nyugat által elszenvedett ukrainai kudarc valójában nem elsősorban katonai és politikai természetű. A kudarc valódi oka, hogy Putyin igazából nem volt hajlandó a Nyugat ukrainai projektjét az orosz költségvetés terhére finanszírozni. Miáltal a Nyugatnak ez a projektje eleve életképtelenségre ítéltetett, a közvetlen jövőben és távolilag is.

Legutóbb, még Reagan idején, a Nyugatnak a kőolajárak csökkentésére irányuló taktikája még sikeres volt, és a Szovjetunió felbomlásához vezetett. Ám a történelem nem ismétli önmagát. Ez alkalommal minden másképpen sült el a Nyugat számára. Az, amivel Putyin a Nyugatnak válaszolt, egyszerre emlékeztet a sakra is, és a dzsúdóra is. Ez utóbbiban az ellenfélnek a támadásra felhasznált erejét ő, saját maga ellen fordítják – miközben a védekező fél csupán minimálisan vesztegeti saját erejét, eszközeit. Putyin tényleges politikája a külvilág számára nem nyilvános. Ezért Putyin tényleges politikája nem a hatást, hanem a hatékonyságot tűzi ki célul.

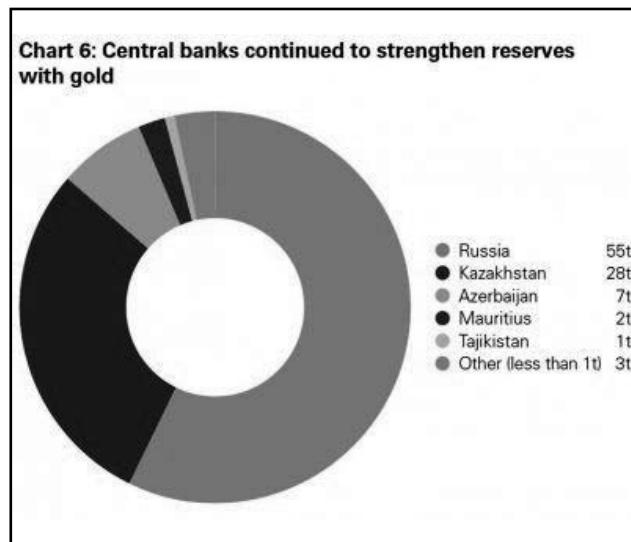
Csak nagyon kevesen vannak azok, akik értik, hogy Putyin e pillanatban voltaképpen mit is művel. És gyakorlatilag nincs olyan, aki tisztában lenne azzal, hogy a továbbiakban mit is fog csinálni. Bármennyire is furcsának tűnik is ez most, Putyin – és csakis természetes aranyért – orosz kőolajat és földgázt ad el.

Putyin, persze, ezt nem kürtöli világgá, mint valami tolakodó reklámozást. És, természetesen – közbülső fizetési eszközként – továbbra is elfogadja a dollárt. Ám az olaj és a gáz eladásából befolyó dollárokat azonmód átváltja természetes aranyra!

Ahhoz, hogy ezt megértsük, elegendő megtekintetni, hogy Oroszország arany- és valutatartalékában milyen ütemben nő az arany mennyisége – illetve ezt összevetni azzal, hogy ugyanabban az időszakban milyen mennyiségben nőttek az olaj és gáz eladásából származó orosz valutabevételek. (A felső grafikon a sanghaji tőzsdén be-, illetve visszaváltott arany mennyisége látható, míg az alsó grafikon a hetenkénti visszaváltásokat mutatja, – mindkettő tonnákban, illetve 2009 és 2014 között.)

Mi több, az év harmadik negyedében Oroszország természetes arany vásárlásai példátlanul magas, rekord szinteket értek el. Ez év harmadik negyedében Oroszország, hihetetlen mennyiségben vásárolt aranyat, összesen 55 tonnát. Ez több mint amit – a hivatalos adatok szerint – a világ összes többi országának központi bankjai, együttvéve, vásároltak! (A 6. ábra mutatja, hogy melyik ország mennyi aranyat vásárolt: a név szerint felsoroltakon kívül az összes többi központi bank – egyenként kevesebb, mint egy tonnával – együttvéve 3 tonna aranyat vett.)

Össességében véve, a világ összes országának központi bankjai 2014 harmadik negyedében 93 tonna drágafémet vásároltak. Össességében ez volt egy huzamban a 15. olyan negyedév, amikor központi bankok tisztán aranyat vásároltak. A világ központi bankjai által összesen megvásárolt 93 tonna aranyból Oroszország részesedése, a maga 55 tonnával, egészen elképesztő.

Nem is olyan régen brit tudósok ugyanarra a bizonyos következtetésre jutottak, ami pár éve az Egyesült Államok Geológiai Szolgálatának szakvéleményében vált ismertté. Mégpedig: Európa nem tud megenni az Oroszországtól érkező energiahordozók nélkül. Ami angolról a világ bármely más nyelvére lefordítva azt jelenti: „A világ nem lesz képes a túlélésre, ha az energiahordozók világméretű egyenlegéből kihagyjuk az Oroszországból érkező kőolaj- és földgázszállítmányokat.”

Igy az olajdollár hegemoniájára épülő nyugati világ egyszerűen katasztrófális helyzetben találta magát. Amelyben a Nyugat nem tud megenni az orosz kőolaj és földgáz nélkül – ám Oroszország mostantól csak természetes aranyért cserében lesz hajlandó eladni olaját és földgázát. Putyin mostani játszmájának pikantériája abban rejlik, hogy az a mechanizmus, amelynek keretében Oroszország csak aranyért adja energiahordozóit, immár attól függetlenül működik: kész-e a Nyugat arra, hogy az önmaga által mesterségesen leszállított árú arannyal fizessen az olajért és a gázért, vagy sem.

Oroszország ugyanis – folyamatos dollárbevételekkel

rendelkezvén az eladott kőolaj és földgáz után – bármikor vásárolhat e dollárokért aranyat. Méghozzá a mostani, pont a Nyugat által minden, szabályos és szabálytalan módon le-szorított árakon.

Azaz olyan aranyárakon, amelyeket az FRS és az ESF a töredékére szorított le, szemben az olajdollárnak a piaci manipulációk révén mesterségesen felfújt vásárlóértékével. Egy érdekes tény: az Egyesült Államokban mára a törvény erejével bír az, hogy az amerikai kormány egy különleges részlege, az ESF (Exchange Stabilization Fund) – a dollár árfolyamának stabilizálása céljából – lenyomja az arany árát.

A pénzügyi világban axiómának számít az a tétel, hogy az arany: az antidollár. – 1971-ben Richard Nixon amerikai elnök becsukta az „aranyablakot”: megszüntette a dollár szabad átválthatóságát az aranyra – noha azt az Egyesült Államok korábban, 1944-ben, Bretton Woodsban ezt garantálta.

– 2014-ben Vlagyimir Putyin orosz elnök kinyitotta ezt az „aranyablakot” – fittyet hányva arra, hogy mit gondolnak és mondanak erről Washingtonban.

Pedig a Nyugat éppen most áldoz óriási erőket és eszközöket arra, hogy lenyomja az arany és az olaj árát. Hogy ilyenformán, egyrészt, a dollár javára torzítsa el a mostani gazdasági realitásokat. Másrészt pedig megsemmisítse annak az Oroszországnak a gazdaságát, amely nem hajlandó a Nyugat engedelmes vazallusának a szerepére.

A helyzet most, momentán, az, hogy az olyan csereeszközök, mint az arany és a kőolaj, a dollárhoz képest aránylag gyengévé és alulértékeltté váltak. Ami a Nyugat kolosszális gazdasági erőfeszítéseinek a következménye.

Putyin pedig, mindeközben, a Nyugat erőfeszítéseivel mesterségesen erőssé tett dollárokért adja el az orosz energiahordozókat. Melyekért azonmód aranyat vásárol fel – mely éppen a Nyugat igyekezetének következtében, most mesterségesen leértékelt. Putyin játszmájában van még egy érdekes momentum: az orosz urán. Melynek köszönhetően ég ma az Egyesült Államok minden hatodik villanykörtéje. Mely uránt Oroszország ma szintén dollárért ad el az Egyesült Államoknak.

Ily módon a Nyugat azzal a dollárral fizet Oroszországnak a kőolajért, a földgázért és az uránért, mely dollár vásárlóértéke, magának a Nyugatnak az igyekezete következtében, mesterségesen magas, a kőolajhoz és a földgázhoz viszonyítva. Ám Putyin csak arra használja ezeket a dollárokat, hogy értük kivonja Nyugatról annak természetes aranyát, amelynek dollárban kifejezett árát éppen a Nyugat szorította le mesterségesen.

Putyinnak ez az igazán ragyogó gazdasági kombinációja olyan helyzetbe hozza a Nyugatot, az USA-val az élen, mint azé a kígyóé, amely dühödten és eltökélten harapdálja saját farkát.

A Nyugat számára felállított gazdasági aranycsapda elgondolása, valószínűleg, eredetileg nem Putyintól származott. Az elgondolás alighanem inkább Putyin gazdaságpolitikai tanácsadójáé, Glazjev akadémikusé. Különben miként lenne az lehetséges, hogy Glazjev állami hivatalnokot – akinek feltételezhetően nincs köze az üzlethez –, sok más orosz üzletemberrel együtt, Washington személy szerint felvettette a nyugati szankciós listákra? A közgazdász akadémikus Glazjev elgondolását Putyin ragyogóan megvalósította – miután előzőleg bezitósította a maga számára kínai kollégája, Hszü Csin-pin teljes támogatását.

Ezzel összefüggésben különösen érdekes lehet az Orosz Központi Bank első elnökhelyettesének, Ksenyija Judajevának a novemberi nyilatkozata. Aki azt hangsúlyozta, hogy a Központi Bank, szükség esetén, az import kifizetésére bedobhatja aranytartalékait. Nyilvánvaló, hogy a nyugati világ által elfogadott szankciók idején, ez a nyilatkozat a BRICS¹ országainak, mindenekellett pedig Kínának szól. Az, hogy Oroszország az árukért kész nyugati arannyal fizetni – mint kiderült – Kínának nagyon is jól jött. Hogy miért – erről szól az egyik korábbi írás.

(folytatása a 14. oldalon)

¹ Öt ország által létrehozott együttműködési szervezet. Elnevezésének (angol) betűszava az öt részt vevő ország angol nevének kezdőbetűiből áll össze: Brazília (Brazil – B); Oroszország (Russia – R); India; Kína (China – C), illetve Dél-Afrika (South Africa – S).